

N O R A W E L L I N G

Vše,
čím pro
mě jsi

R O M Á N

pro tebe všechno

Vše,
čím pro
mě jsi

Copyright © 2022 by Bastei Lübbe AG, Köln

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Štěpánka Syrová, 2023

Cover © Sandra Teufer, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-3619-5 (pdf)

N O R A W E L L I N G

Vše, čím pro mě jsi

přeložila Štěpánka Syrová

Obsah

Prolog

Kapitola 1

Kapitola 2

Kapitola 3

Kapitola 4

Kapitola 5

Kapitola 6

Kapitola 7

Kapitola 8

Kapitola 9

Kapitola 10

Kapitola 11

Kapitola 12

Kapitola 13

Kapitola 14

Kapitola 15

Kapitola 16

Kapitola 17

Kapitola 18

Kapitola 19

Kapitola 20

Poděkování

Prolog

Luis

Nebe je tam, kde je svoboda. Tam, kde létají ptáci a zpívá vítr, kde táhnou mraky a hřeje slunce, kde země splývá s nekonečnem. Lanka kitu zpívají, kite se nadouvá a pyšní jako páv. Svaly mě pálí a oči slzí. Tohle je život. Surový a bolestný, krásný a divoký.

Prkno pod chodidly se škube a zmítá. Vlny jsou živelné. Snad ještě živelnější než Damiánovi koně, kteří se vždycky dřív nebo později podřídí jeho vůli.

Vlny se nepodřizují nikomu. Nemůžu je ovládnout, můžu je jenom využít, tančit s nimi a letět po nich.

Chci letět. Stále výš a ještě výš, jako Ikaros a Daidalos. Vstříc nebi. Bez křídel, jenom se svým prknem a kitem.

Výš a ještě výš, ale není správný vítr. Stupeň varování je červený, jak říkali pořadatelé. Taky vlajky třepotající se na pláži jsou červené. Jsou na nich loga sponzorů a zmítají se v nárazech vichru.

Vystrčím bradu a napnu všechny svaly. Co by mi tak vichr mohl udělat? Prkno mistrně ovládám. Vítr a vlny jsou moji

spojenci. Vyhrávám vždycky a všude. Medaile a poháry jsou důkaz. Nebe patří mně.

Vítr k mým uším zanese zvuk hudby. Až moc hlučný. Až moc blízko. Šumění vln se mísí s šuměním tepu v mých uších. Nemůžu uvolnit lanka. Svět pode mnou je maličký. Až moc vzdálený, jako by se už ke mně otočil zády.

Probud' se, modlím se. Je to jenom sen. Zlý, zlý sen. Je to ale i skutečnost. Realita, kterou noc co noc prožívám, protože to není jenom sen, ale taky vzpomínka.

Nemůžu se nadechnout a vím, jak to skončí. Pádem. Zřícením se. Tak to chodí s lidmi, kteří chtějí létat. Kteří chtějí vystoupat tak vysoko, až jim slunce spálí křídla. Nepojmenují po mně žádné moře. Nebudou se o mně vyprávět mýty. Nejsem ani Daidalos, ani Ikaros. Jsem jenom mladík od Arcos, který si přál létat.

Padám a padám a na okamžik si přeju, abych ze svého života udělal víc. Abych víc žil, víc miloval. Abych častěji bloumal, než pořád jenom někam utíkal. V děsivé vteřině před nárazem, která jako by trvala celé věky, si přeju, abych byl nohama víc zakořeněný v zemi, z které pocházím. Přeju si, aby touha po létání zůstala navždycky jenom touhou. Některá přání by se nikdy neměla vyplnit.

Říká se, že v okamžiku smrti vidíš svůj život jako ve filmu. Molo se přibližuje, tvrdý asfalt. Před mým vnitřním zrakem se objevuje jenom změt pestrých obrazů. Barvy, světla, tváře, všechno mě rychle míjí. Ženy, muži, děti, všichni rozmazaní. Masky bez života ve víru vln, pěny, světla a potom... nic. Jenom černo. A nic, to je nejhorší.

Proberu se ze spánku. Jako pokaždé na tomhle místě snu. Někde jsem četl, že lidé nejsou schopní snít o svojí smrti. Ve snech můžou být zpracovány jenom skutečnosti, které si snící člověk dokáže představit. Jaké ale je zemřít doopravdy, neodvolatelně zemřít, to je poslední tajemství lidstva. Poslední bílá skvrna na mapě života. V novinových článcích a zprávách mě nějakí otravní novináři nazvali dobrodruhem a průkopníkem. Nejspíš není divu, že mě to žene, abych prozkoumal i tohle poslední neznámé místo. Samozřejmě v běhu. Stejně jako jsem v běhu dělal ve svém životě všechno ostatní.

Ale ani smrt mi teď nemůže být útěchou. Nemůžu se vrhnout z útesu, nedojdu tam.

Srdce mi buší, tep mi hučí v uších. *Běžte!* křičím v tichu na svoje nohy. *Utíkejte! Skákejte!*

Měsíční svit dopadá oknem na bílou příkrývku. Pod ní se zvedají moje nohy jako dva krtince. Zírám na hru stínů v záhybech příkrývky. Veškerou silou svojí vůle poručím svým nohám, aby se konečně pohnuly.

Ale nic se neděje. Stíny zůstávají přesně na tom místě, kde byly doteď.

Položím hlavu zpátky na polštář a zavřu oči. Od té zatracené nehody už uběhlo osm měsíců. Osm měsíců, během kterých mě lékaři opakovaně ujišťovali, že je ještě naděje. Nervy potřebují k uzdravení čas. Tráva neroste rychleji, když se za ni tahá. Takhle klinika pro sportovce je jedno z nejlepších rehabilitačních zařízení v Evropě, ale ty údajné polobohy v bílém nenapadá nic lepšího než kázat o trpělivosti a nechat mi denně dávat na pokoj čerstvé květiny. Celá místnost voní jako květinářství. Jako by pohled na narcisy nebo růže mohl něco změnit.

Chci odsud pryč. V běhu, ve skoku, vleže, to je jedno. Hlavně pryč, to si zařídím.

Kapitola 1

Nuria

Otevřu dveře a ze všeho nejdřív postřehnu vůni. Lehce nasládlou vůni, která se mísí s hořkou vůní haciendy. Obvykle to tady po ránu vonívá po koních, prachu a hlíně. Taky trochu po pracím prostředku, protože mamá vždycky v ranních hodinách věší prádlo. Tvrdí, že vlně, lnu a žerzeji nedodá nic takovou čerstvost, jako když do jejich vláken pronikne ranní mlha. Když potom vyjde slunce, zamkne mlhu do materiálu a pokaždé, když někdo zaboří nos do límečku košile nebo si rukávem setře pot z čela, zavoní mu do nosu rozbřesk nového dne.

Dřív než dokážu zjistit, odkud sladká vůně ve vzduchu pochází, zavane poryv větru přes cestu, která vede k hlavní budově od správcovského domku s mým bytem. Ve větru tancují maličké, něžné květy. Zdá se, že jsou jich stovky, možná dokonce tisíce. Bílé jako sníh s růžovým nádechem uprostřed. Jeden z květů se dotkne mojí tváře, jemný jako polibek motýlích křídel. Teď už vím, co to je, a zastavím se. Mandlové květy. Vdechuji sladkou vůni, roztáhnu paže a točím se dokola kolem vlastní osy. Tančím s barvami jara, kroužím ve sněhu z květů jako o závod.

Miluju mandlové květy, jsou to moje nejoblíbenější květiny. Každý rok v únoru nebo březnu vyprávějí o novém začátku. Nic nenaznačuje zřetelněji, že uplynul další rok. Kvetoucí mandloně nás hýčkají svou vůní a berou nám dech svými barvami. Mandle hrají v mojí domovině velkou roli. Mohou být sladké nebo hořké. Ze sladkých se vyrábějí oleje, likéry a marcipán. Hořké se s trochou šikovnosti a znalostí změní na mýdla, krémy a tělová mléka. I kosmetické výrobky, které používám ve své ordinaci, mají jako základ mandlová jádra. Víc než stoupající teploty, prodlužující se dny nebo tlustá břicha kobyly, která jasně ukazují, že nám budou brzy po pastvinách pobíhat nová roztřesená hříbátka, nám mandlové květy ve své pomíjivosti připomínají, že život stále pokračuje. Málokdy jsme potřebovali předzvěst růžové budoucnosti víc než letošní jaro.

Svížněji než před minutou pokračuji ve svojí cestě k hlavní budově. Jeden rok skončil a začal další. Za námi leží vzrušující měsíce plné mnoha propadů i vrcholů. Damián se dověděl o svém synovi, ale vzápětí ho ztratil. V Lindě, Damiánově velké lásce, jsem našla novou přítelkyni a Ramón se Sofií se rozešli. Při té myšlence mě bodne u srdce a hned se cítím zle. Když se rozejdou lidé, kteří spolu tvořili pár přes deset let, měl by to být spíš důvod k soucitu než k naději plné očekávání. Ale Ramón je Ramón a Sofií s jejími lesklými vlasy a smyslnými křivkami jsem nikdy neměla ráda. Tuhle vzpomínku raději odložím a vzpomenu si na pocit, který ve mně vyvolal tanec mandlových květů.

V zahradě moc mandloní nemáme. O to větší je zázrak, že vítr zavál květy přímo ke mně, abych mohla začít den tancem nad růžovým chmýřím.

Mamá je v kuchyni.

„Hola.“ Pozdravím ji polibkem na tvář. „Potřebuješ pomoc?“

Ošetřovatelé koní a jezdci snídají v západním křídle budovy. Tahle kuchyně je vyhrazena pro členy rodiny – a pro mamá a pro mě. Ale to je tím, že v našem případě jsou nejasné hranice. Papá by se raději nechal svléknout z kůže, než aby snídal s bratry Álvarezovými. Damiána a Ramóna má rád a respektuje je, o to by nešlo. Pracoval už pro starého padróna a znal jeho syny, ještě když byli v plenkách. Papá ale považuje hranice za důležité. Jenom ten, kdo zná svoje místo ve světě, může stát oběma nohama na zemi, říkává mi často. A potom se na mě podívá se směsicí výčitky a soucitu a přesně vím, na co naráží. Že bych byla šťastnější, kdybych už dávno pochopila, že jsou „oni“ a „my“. Že sice patříme k haciendě, ale ne k rodině, a že by mi prospělo, kdybych si to častěji uvědomovala. Potom bych nemusela odjíždět za vzděláním jezdecké terapeutky do Izraele a do Francie.

Možná má pravdu, možná ale ne. Nemyslím si, že bych cítila něco jiného, kdybych Ramóna pozorovala vždycky jenom zdálky a nikdy se ho nedotkla v přátelském objetí, v útěše, radosti nebo ve hře, ale nikdy v ničem víc.

„Jdeš pozdě.“ Mamá se podívá na hodiny nad kuchyňskou linkou. „Kdybys mi opravdu chtěla pomoci, musela bys vstát dřív.“ Hrozí mi prstem, ale přitom se usmívá. „Kdy přijde tvůj první pacient?“

„Ve čtvrt na deset.“ Zbývá mi půlhodina času, to je akorát na šálek dobré kávy a miskou müsli. Posadím se k snídani na svoje místo u stolu, vezmu si sklenici s müsli, nasypu cereálie do misky a zaliju mlékem. Mamá sice snídá s Álvarezovými, ale nikdy si nesesá ke stolu. To je její ústupek pravidlům našeho papá.

Z jedné z připravených termosek si naliju kávu do šálku, potom z jiné konvice přidám mléko. „Linda s Damiánem už snídali?“

„Před hodinou.“ Na Ramóna se neptám a mamá ho sama od sebe taky nezmníní. Tohle už máme tisíckrát za sebou. Kdybych se zeptala na Ramóna, sevřelo by se mi srdce a naděje a očekávání by se mi v břiše proměnily v tvrdý kámen. Zadržela bych dech a zároveň bych se bála i doufala, že ještě nesnídal a každou chvilku vstoupí do kuchyně, abych s ním mohla sdílet několik příjemných okamžiků. Mamá by z mojí tváře vyčetla moji rozpolcenost a byla by smutná. Ptala by se, kde jako matka udělala chybu, že ze mě vyrostlo to, co jsem. Je mi dvacet čtyři, jsem žena s hranatým a plochým tělem dítěte, zničená nevyléčitelným poblouzněním, které mě vyhnalo z náruče rodiny do daleka a brání mi žít normální život. Mamá je stejně malá jako já. Zdědila jsem po ní černé vlasy, srdcovitý tvar obličeje a tmavé oči. Ale všechno, co je na mamá kulaté, měkké a laskavé, je na mně šlachovité a hranaté. Největší rozdíl mezi námi ale je, že pro mamá je snadné někomu darovat svoje srdce. Prostě a bezpodmínečně miluje každého člověka a každé zvíře. Její srdce je tak velké, že se do něj vejde každý, a když do naší společnosti přibude někdo nový, prostě její srdce nabobtná, takže se nováček v její blízkosti ihned cítí dobře. Mamá bylo osmnáct, když si vzala papá a přestěhovali se na *Haciendu de los Caballos Blancos*. Jsou svoji už skoro čtyřicet let, a i když jejich láska není tak vášnivá jako v latinskoamerických telenovelách, nikdy jsem nepochybovala o jejich jednotě. Takový život si přáli rodiče taky pro mě a vědomí, že jsem je v tomhle směru zklamala, mě bolí u srdce.

„Mandloně za domem pomalu odkvétají,“ řeknu, abych za-
plašila myšlenku na Ramóna.

Mamá zvedne ramena a nalije si taky kávu do šálku. Boky
se opírá o desku stolu a odhrne mi ofinu z obličeje. „Jako dítě
jsi vždycky chtěla tančit s mandlovými květy. Točila ses a točila,
až se ti motala hlava a se smíchem jsi sebou plácla na zem. Jsem
srdíčkovéj medvídek pro štěstí, říkála jsi vždycky. Vznáším se
na růžovým obláčku.“

Sledovala mě snad předtím mamá oknem? To mám za tu
trapnou akci. „Chtěla jsem bejt srdíčkovéj medvídek, protože
bych potom mohla splnit přání všem dětem na světě.“

„A přesně tím ses stala.“ Šťouchla mě špičkou ukazováčku
do nosu. „Srdíčkovým medvídkem pro své pacienty.“

Se srdíčkovým medvídkem pro štěstí mám asi tolik společné-
ho jako pavouk křížák s baculatým jednorožcem. Zaprvé nedo-
kážu splnit přání, i když mamá by to ráda viděla jinak. Všechno,
co dokážu, je doprovázet svoje pacienty na jejich cestě. A zadruhé
na mně není vůbec nic hebkého, plyšového a roztomilého.

Už se ale nedostanu k tomu, abych mamá odporovala. Ve
dveřích najednou stojí právě ten muž, na kterého jsem potají
čekala, jehož přítomnosti jsem se ale stejně tak obávala.

„Mám novinu,“ zvěstuje a mne si ruce. „Báječnou novinu!
Luís přijede domů!“

„Cože?“ Lžíce mi spadne do misky s müsli, mléko přeteče
přes její okraj a vylije se na stůl.

Mamá se od stolu odstrčí tak rychle, až se bojím, že překlolí
celou misku. Zachráním ji na poslední chvíli cíleným chmatem
obou rukou. To mi aspoň přidá několik vteřin navíc, než se budu
muset podívat do Ramónovy tváře.

„Vážně, je to pravda!“ Ani se nemusím dívat Ramónovi do tváře, abych věděla, že se usmívá. Slyším to z jeho hlasu. „Volali z vedení rehabilitační kliniky. Luís dnes brzo ráno podepsal propouštěcí papíry. Konečně chce jet domů.“

Mamá se vrhne na Ramóna. Musí si stoupnout na špičky, aby mohla vzít jeho obličej do dlaní a vtisknout mu pusu na čelo. „*Mi querido!* To jsou báječné zprávy. Kdy přijede?“

Koutkem oka zahlédnu, jak se Ramón s úsměvem vysvobozuje z mámina objetí a dělá krok dozadu.

„Netuším, za několik dní? Ještě jsem nemluvil přímo s ním. Nebere mi telefon.“ Poslední věta zní spíš jako povzdech. Luís se vytrvale brání naší snaze zůstat s ním v kontaktu a to je jeden z důvodů, proč byl uplynulý rok tak těžký. Všichni na haciendě chápou, že potřebuje čas. Jeho nehoda byla tragická. Nikoho nepřekvapilo, že vyhodil Ramóna od svého lůžka, sotva se probíral z kómatu. Všichni jsme ale předpokládali, že přijede domů hned, jakmile to lékaři budou považovat za možné.

Nemohli jsme se víc mýlit. Čím déle pokračovala jeho regenerace, tím méně se hlásil rodině. Od jeho nehody uplynulo už osm měsíců a všichni mohli považovat za štěstí, když jednou za dva týdny poslal někomu z bratrů stručnou smsku. To znamená jednou za měsíc jednu zprávu Ramónovi a jednu Damiánovi. A teď ho to ze dne na den táhne do náruče rodiny? Vzpomenu si na krásný pocit z dnešního rána. Na předtuchu, že mandlové květy zvěstují nový začátek. Nicméně, že se tady dost věcí bude muset změnit, když se ztracený syn vrací na haciendu, je pochopitelně taky jasné.

S odkašláním si dovolím poprvé pohlédnout Ramónovým směrem. Vypadá stejně dobře jako vždycky. Je vyšší než ostatní

muži z rodu Álvarezů, má široká ramena a silné paže. Po rozchodu se Sofíi si nechal narůst krátké vousy. Líbí se mi to. Působí mužněji a trochu troufaleji. Ale upřímně, Ramón Álvarez by si mohl třeba obarvit vlasy na růžovo a nosit knír jako Dalí a pro mě by byl stále nejpřitažlivějším mužem na zemi. V tomhle ohledu jsem beznadějný případ.

„Nechci kazit hru.“ Jako obvykle, když jsem nervózní, pohrávám si s piercingem ve spodním rtu. „Ale je vám jasný, že sem Luís nemůže jenom tak napochodovat?“

Mamá by mi nejradši vynadala. Nejspíš jsem zase prostořeká, ale gestem ruky ji zastavím. „Nemyslím to zle. Nejde ani tak o to, že Luís momentálně nikam nedojde, ale rozhlídli jste se kolem? Zatím nemůže chodit, že jo? To znamená, že většinu času bude odkázaný na vozík. A tenhle dům je všechno možný jenom ne bezbariérový.“

„Doufal jsem, že mezitím zvládne chodit o holích,“ přiznává Ramón.

„I kdyby. Tušíš vůbec, jak náročný je chodit o holích? V ordinaci je mám, ráda ti je půjčím, aby sis vyzkoušel dojít ze západního křídla sem do kuchyně. Nebo nedej bože nahoru do podkroví do Luísova bytu.“

Ramón rozpačitě sklopí hlavu. Na jeho obranu budiž řečeno, že je zvěrolékař. Jeho pacienti se nedostávají do nepříjemné situace, když musí zdolat schody.

Mamá přispěchá Ramónovi na pomoc. „Doktoři říkali, že bude zase chodit. Co ty víš? Třeba se chce vrátit domů, aby nás překvapil tím, jak dobře se mu daří. To je přece možné, ne?“

„Možné, to ano.“ Bod pro mamá. Luísovy smsky jsou vždycky natolik stručné a neurčité, že nikdo z nás netuší, jak na tom

doopravdy je. Od chvíle, kdy nevrle upozornil lékaře, že lékařské tajemství se vztahuje i na mrzáky, kteří jsou po nehodě trochu pomatení – to jsou jeho vlastní slova – nepomáhají ani Lindiny konexe, abychom se dostali ke spolehlivým informacím o jeho zdravotním stavu.

„Ale vysoce nepravděpodobné,“ vyřkne Ramón pravdu, kterou jsem se pokusila zadusit mezi skřípajícími zuby. Ramónova inteligence, nesentimentálnost a soustředěnost se mi na něm líbí stejně jako třídní strniště a vějířky drobných vrásek kolem očí. Klesne na židli naproti mně a povzbudivě se na mě usměje. Uchopí moji ruku a v krátké chvíli, kdy se dotýkáme, se pro mě zastaví svět a všechno je dokonalé. Dokonalejší než tanec mandlových květů. Dokonalejší než pondělní ráno bez pípání budíku nebo chladivý vítr v parném dni. Nic jiného nepotřebuju. Jeho ruka položená na mojí je všechno, co si přeju. Je to směšné, nevhodné a nesmyslné, jako by se někdo pokoušel položit kámen na obláček. Ten kámen, to jsem já. A ať chci nebo ne, když je mi Ramón takhle nablízku, padám. Padám a padám, a teprve když si pobaveně odkašle, narazím plnou vahou na zem a pád skončí.

„Zpátky na zem, Nurie.“ V jeho hlase zní pobavenost. „Kde se už zase toulají tvoje myšlenky? Slyšelas vůbec, co jsem říkal?“

„Ne úplně,“ přiznávám, odtažnu ruku a pod stolem si propletu prsty obou rukou. To je bezpečnější.

„Říkal jsem, jak je dobře, že tě máme. Domluv se s Damiánem, co je potřeba pro Luíse nutně upravit hned a co počká, až bude tady a budeme přesně vědět, co potřebuje, a co ne.“ Vstane. „Mezitím se pokusím zjistit, kdy přesně vlastně přijede. A hlavně jak.“ Trochu se usměje. „Byla by to změna, kdyby nám zrovna Luís něco usnadnil. Ale ty to zvládneš, Nurie. Jsi nejlepší!“ Skloní

se ke mně, zlehýnka mě políbí na spánek a zmizí z kuchyně stejně rychle, jako se tady objevil.

Ten polibek byl letmý, čistý a bratrský, jak je to jenom možné. Za to, že mě Ramón zvládne políbit tímhle způsobem, ho nenávidím. Já přitom taju blahem, že mi řekl, jak moc si mě cení. Stručně řečeno: jsem v háji.

Člověk by nevěřil, kolik krámů se může za jedno desetiletí nahromadit v jedné místnosti. Damiánovi bylo sedmadvacet, když padrón dostal mrtvici, a jako prvorozený převzal řízení haciendy. Je to skoro dvanáct let a od té doby se z místnosti, kterou Damián označuje jako kancelář, vyhazovaly věci jenom výjimečně.

Už pět hodin dřeme jako koně. Taháme, vyklízíme, třídíme. Pomáhají všichni, dokonce i ošetřovatelé koní a jezdci. Jinak by se takový obří úkol nedal zvládnout za jeden den. Papá přivezl traktorem přívěs až před dům a teď se všechno vyhazuje. Neskladný odpad do kontejneru, starý papír na přívěs. Starý nábytek se taky rovnou likviduje. Damián si chce nechat jenom starý psací stůl, až bude kancelář stěhovat z jižního křídla domu do křídla západního. Hodně dlouho jsme přemýšleli, jak všechno nejlíp přebudovat, aby byl Luís pokud možno co nejmobilnější. Bezbariérovost nebyla při stavbě panských domů v patnáctém století právě nejdůležitější. Pro vozíčkáře je jakžtakž vhodné jediné jižní křídlo hlavní budovy. V prvním patře tam bydlí seňor Álvarez se svojí pečovatelkou, a aby se mohl starý padrón podílet na životě haciendy, byly v tomhle křídle už před lety odstraněny prahy.

Linda stojí na okraji dění na překlopené bedně od krmení, v ruce před břichem drží klipboard a udílí pokyny všem přítomným.

„Lampa?“ Zvednu směrem k ní prastarý krám, který doteď stál na rozvrzaném stolečku vedle prastaré pohovky. Pálí mě svaly na rukou a musím mluvit hodně nahlas, abych překřičela hudbu v pozadí. Právě zní *Song 2* od kapely Blur. S hlasitými kytarovými akordy a textem plným adrenalinu je to sice ta správná píseň k odklizení prachu celé jedné generace, ale normální rozhovor tahle hudba zrovna nepodporuje.

S přimhouřenýma očima pozoruje Linda ten ubohý krám v mojí ruce.

„Neskladný odpad,“ zavelí.

„Dobře.“ S lampou v podpaží se vydám směrem ke kontejneru. Linda si odškrtne něco na seznamu. Za mnou funí Ramón a Damián, kteří z domu právě vlečou masivní skříň.

„Tu taky do kontejneru!“ volá na ně Linda. „To by měl být poslední kus nábytku, je to tak?“

„Jo,“ odpoví Ramón.

„Paráda! Takže odpoledne můžeme všechno vyčistit a zítra vymalovat. Nový nábytek dorazí v pondělí. Teď ale pojdte, než vám upadnou ruce. Zbytek domluvíme později.“

„*Aye, aye, ma'am.*“ Dokonce i když si Damián svoji partnerku dobírá, jeho slovy probublává láska. Linda se zahihňá a pošle mu pusu na dálku.

Hodím lampu do kontejneru a utřu si pot ze zátylku, přitom pozoruju Ramóna s Damiánem, jak zvedají obří skříň do výšky a přehazují ji přes okraj kontejneru. Rachot, s kterým se starý kus nábytku rozbije, je ohromující. Ze stáje hřebců se ozve

rozčilené zařehťání a druhý hřebec na ně odpoví. Dokonce už i koně mají naši úklidové akce po krk.

Ve stínu zdi domu se Damián s Ramónem svalí na zem do trávy.

„Slitování!“ skuhrá Ramón, zatímco se k nim připojují. „Už nemůžu. Všechno mě bolí.“

„Copak? Došly vám síly?“ S rozpřaženými rukama se svalím na záda. Nechci to přiznat, ale jsem taky úplně vyřízená. „Tohle je nanejvýš přestávka. Skutečná práce začne, až z té zaprášený jeskyně budeme dělat pokoj pro pacienta, co se má uzdravit.“ Několikrát zamrkám. Pohled na nebe je úžasný. Široko daleko ani mráček, jenom dokonalá blankytná modř a nekonečno. Ani ptáček nezkríží tu dokonalost. Přesně takovou nekonečnou modř bychom měli vymalovat strop v Luísově novém království. Při pohledu na ni je tělo lehoučké, skoro bez tíže. Jako by stačilo trochu pohnout pažemi a člověk by se mohl vznést a nechat za sebou všechny potíže světa. Myslím, že by se to mohlo Luísovi líbit.

Damiánův hlas mě přivolá zpátky do přítomnosti. „Nebud tak drzá, skřítku.“ Utrhne stéblo trávy a šimrá mě jím na nose. „Možná že máš ještě dost energie. Ale tahej dlouhý hodiny po okolí skříně a pohovky a potom si popovídáme.“

Přehnaně se protáhnu a zasténám. „Díky, nechci. Nejsem typ na hrubou práci. Hodí se ke mně spíš nošení polštářů z pohovky a lamp. Však víte.“

„No vždyť říkám: skřítek.“ Koutkem oka zahlédnu, jak Damián mrká. Nemyslí to zle, ale přesto se zlobím.

Posadím se, protože můj pohled na nebe je zkažený. Nakonec si stoupnu na nohy, takže jsem vyšší než oba muži, a namířím ukazováčkem proti Damiánovi.

„Señore, měl bys dávat pozor na to, co říkáš. Mám dobrý vztahy s kuchyní. Dokonce ty nejlepší, abych byla přesná. A jeden vrabec na střeše štěbetal o tom, že mamá dneska vyráběla svoji vyhlášenou limonádu. Tu naliju jenom mužům, kteří jsou na mě milí a neříkají mi skřítku.“

„Limonáda?“ Spráskne obě ruce na hrudníku. „To používáš těžký zbraně. Zkusím to ještě jednou. Co třeba: ‚Ó, nejmilejší, můžeš mi odpustit?‘“ Překulí se na bok, obejmeme moje kotníky a dělá, jako by chtěl líbat moje nohy.

Energickým krokem vzad se vysvobodím z jeho sevření. Jak odcházím, ještě slyším smích obou bratrů.

„Nezlob se!“ volá za mnou Damián.

„Víš, že tě milujeme!“ dodává Ramón.

Skřítek! To slovo mi rozežírá myšlenky jako kyselina. Abych si někde svoji zlost vybila, zatahám za list vistárie, která porůstá průchod do atria haciendy. Samozřejmě ten pitomý list nejdřív nechce povolit. Větev se stahuje dolů. Když list nakonec povolí, praští mě větev zespoda do nosu.

„Au! Zatraceně!“

Téměř současně se ocitnu pod sprchou modrých květů vistárie. Proto se té pitomé rostlině někdy říká modrý déšť. Držím se za bolavý nos. Naštěstí jsou Damián s Ramónem dost daleko, takže jejich smích už neslyším.

K mým uším naopak doléhá smích Lindy. Předběhla mě a nese z kuchyně velký džbán limonády. V čiré tekutině plave spousta kostek ledu a plátků citrónu. K tomu na dochucení nápoje přidává mamá rozmarýn, plátky okurky a čerstvou mátu. K vedru andaluského léta máme sice ještě daleko, ale teplota

stačí na to, aby na vnějších stěnách džbánu vykouznila kondenzované kapičky.

„Ještě ty se mi směj,“ zabručím a sednu si vedle Lindy k litinovému stolku, na kterém je připravený tác se sklenicemi a několika ubrousky. Navlhčím jeden z ubrousků kapičkami vně džbánu a vlhký ubrousek si přiložím na bolavý nos. „Těší mě, že přispívám k vašemu obveselení. Ale to přece jsem, ne? Skřítek Nuria, vždycky všem pro smích.“

Linda si nenechá zkazit náladu mým hartusením. „Smějeme se s tebou, ne tobě,“ vysvětluje mi. „Máme tě upřímně rádi, Nurie, to přece víš. Ani si neumíš představit, jak moc je ti Damián vděčný za to, že jsi navrhla vyklidit starou kancelář. Bylo už načase a jeho radost je skoro rozpustilá. Věřila bys před půl rokem, že se ještě někdy bude takhle smát?“

Pravda zní: ano i ne. Dávno, hodně dávno, když jsme Luís a já byli na haciendě ještě mazánci a oba starší bratři byli našimi protivníky, bylo Damiánovo dobírání na denním pořádku. Když si vzpomenu na dětství, vybavují se mi hry na honěnou, rozbitá kolena, tahání za copy a naše, tedy moje a Luísova, tajná skrýš v olivovém háji. Ale časy se změnily. Damián zvažněl. Luís se připojil ke světovému turné a Ramón se seznámil se Sofií a stal se vzorným manželem. I když se mi částečně stýská po té době, kdy byl svět jedním velkým dobrodružstvím, stejně tak si přeju, aby byly změny v mém životě významnější. Moji dřívější přátelé se rozvíjeli, rostli, dospěli. Jenom já zůstávám pořád stejná. Nuria mazánek. Nuria skřítek.

Všechno mi ale připadá natolik složité, že se mi to nechce Lindě vysvětlovat, takže zůstanu u vágního: „Netuším.“

Linda odloží svoji sklenku a pozoruje mě. „Legrace stranou,“ řekne nakonec. „Víš přece, že si tě váží, ne? Ramón i Damián.“

„Mají mě rádi, ale neberou mě vážně! Tady jsem pro všechny jenom ta malá. Dítě. Jsou na mě hrdí, jako bych byla malé batole, které právě udělalo první krůčky. Je to tak nefér!“ Když chci, aby mě moje okolí bralo vážně, možná by pomohlo, kdybych přitom nebouchala pěstmi do stolu, až se třesou skleničky. Chci ale něco říct, a to důrazně! „Víš, objektivně viděno jsem silná žena.“ Na prstech ruky vypočítávám, co mě k tomu tvrzení vede. „Mám prvotřídní vzdělání. Dokázala jsem, že zvládnou žít v různých zemích a kulturách. Mluvím třemi jazyky, ve čtyřiaadvaceti letech jsem samostatná podnikatelka a můj podnik byl po roce a půl od založení v černých číslech. Pomáhám lidem. Každý den. Ale co vidí ti, na jejichž názorech nejvíc záleží?“ Zdrčeně zamávám rukama ve vzduchu. „Nurii, veselého skřítko. Nurii, která ze sebe udělá klauna i při pokusu utrhnout list vistárie. Co mám ještě udělat, aby mě tady někdo viděl takovou, jaká jsem? Jsem ženská, ksakru. Jo, mám barevný pramínky vlasů a v nose a v puse kov, ale kvůli tomu nemusím bejt hlavní šašek haciendy!“ Dojde mi dech a kousnu se do spodního rtu. Ozvěna mých slov zní nádvořím, rozpíná se a zabírá až moc prostoru. Přála bych si, abych nic z toho nevyslovila. Dokud neřeknu, jak moc se každý den snažím, abych konečně zapůsobila, nemusí nikdo vědět, kolik nejistoty se skrývá za mojí vždycky dobře naladěnou, sebejistou maskou.

Celou dobu mě Linda pozorně sleduje. Teprve když si je jistá, že jsem skončila se svojí tirádou, ujme se slova. „Buď prostě sama sebou a dělej, na co máš náladu.“

Odfrknu. „To jistě. Jako bych to ještě nikdy nezkusila.“

Posune sklenku s limonádou směrem ke mně. „Teď se napij limonády, to uklidňuje.“

Vypiju sklenku jedním hltem. Chlad z kostek ledu mi stoupne do hlavy a na krátký okamžik vymaže všechny myšlenky. Je to opravdu prospěšné. Něco z Lindiny rady ve mně rozezní strunu. *Bud' sama sebou*. Potíž je v tom, že existuje x variant mého já. Právě jsem je všechny vyjmenovala. Dcera, náhradní sestra, fyzioterapeutka, podnikatelka, dítě, kamarádka. Jak si mám vybrat, která Nuria je ta pravá? A když ji najdu, kdo mi zaručí, že se bude právě takhle verze líbit ostatním?

Když postavím prázdnou sklenku na stolek, Linda pokračuje. „Víš, je to totiž tak. Jestli musíš před někým něco předstírat, aby tě bral vážně, stejně to není ten pravý. Troufnu si předpokládat, že tvoje frustrace souvisí s Ramónem. Protože se připojuje k Damiánovi, když si z tebe dělá legraci. Je to tak?“

Nasaju do pusy piercing, který mám ve rtu, a přikývnu. Ale podívat se přitom Lindě do očí nezvládnou. To všechno je pro mě až moc zahanbující.

Chci, aby mě brali vážně? To je k popukání. Která rozumná dospělá žena lpí deset let na nějaké milostné fantazii, a ještě k tomu to přiznává?

Linda ale není ten typ, který by si z ostatních utahoval. Její hlas je věčný, když naprosto neutrálně pokračuje: „Jestli tě Ramón už dlouhé roky nevnímá tak, jak bys chtěla, určitě s tím nezačne, když se kvůli němu budeš přetvařovat.“

Nadechnu se, abych protestovala, ale nepustí mě ke slovu a mluví dál. „Neboj se, nebudu ti dělat kázání na téma ‚jiné matky mají taky hezké syny‘. Vůbec se na mě nemusíš takhle dívat.“

„A jak se na tebe dívám?“

„Jako by ses jenom s velkou námahou ovládala, abys neotočila oči v sloup, protože to všechno už slyšela xkrát. Buď ale tak hodná a dej mi ještě minutu, ano?“

„Dobře.“

„Jak tě vnímá Ramón, jak tě vnímá kdokoli, není v tvých rukách. Nechceš přece, aby v tobě pořád viděl jenom mazánka. V pořádku.“ Přikývne a nadechne se. „Ale ptala ses už někdy, jak se asi cítí, když tě pokaždé zklame? Myslíš, že by si to vybral? Pro sebe nebo pro tebe? Protože není pochyb o tom, že tě má rád jako skoro-sestru a kamarádku.“

V téhle ženě dřímá tolik vřelosti, tolik soucitu, že bych si nejradši schovala tvář do dlaní a rozbřečela se. Všichni, opravdu úplně všichni na haciendě vědí o mém pobláznění do Ramóna. Ale nikdo si netroufá o tom se mnou otevřeně mluvit. Snažím se vidět to z té lepší stránky a předpokládám, že mě chtějí šetřit nebo mě nechťejí dostat do rozpaků. Jenomže když mě chtějí šetřit, podsouvají mi zároveň slabost. Zase mě neberou vážně. Linda mě ale nešetří. Bere mě vážně a to, co mi říká, bolí. Přestaň se kvůli němu přetvařovat. Jestli to kvůli němu musíš dělat, není pro tebe ten pravý. Přestaň bojovat o jeho lásku, protože jako v každém jiném boji zůstanou nakonec jenom poražení. Nech ho jít a buď sama sebou, potom se snad štěstí objeví samo od sebe.

Přála bych si, aby se to dalo stejně snadno udělat jako říct.

Kapitola 2

Luis

Co udělá mrzák, když chce cestovat? Otevře si vyhledávač a najde si, jak to provést.

Co by mohlo znít jako hloupý vtip, myslím smrtelně vážně. Skutečně. Nejdřív udělám na klinice šílený rozruch, protože chci být okamžitě a na místě propuštěn domů. A sotva podepíšu všechny papíry, dojde mi, že nemám ani nejmenší tušení, jak celou věc uskutečnit. Samozřejmě mě v tomhle megadrahém luxusním rehabilitačním zařízení, které zacvakal můj sponzor, naučili, jak má vypadat bezpečný přesun z postele na vozík. Nebo přesun z vozíku na židli. Dokonce i přesun ze země na vozík už zvládám docela obstojně. O to nejde. Teoreticky je mi jasné, jak se dostanu odsud tam – i jako mrzák. Musím se dostat z kliniky na letiště, na letišti do letadla a z letadla do taxíku, který mě dopraví na haciendu.

To by bylo jasné. Ale kdo mi zaručí, že se vozík vejde do taxíku? Nebo že na letišti bude někdo ochotný nést moje zavazadla? Když mám ruce na kolech vozíku, nezvládnou zároveň nést kufr a batoh.

Samozřejmě bych mohl zavolat Damiánovi a poprosit ho, aby to za mě všechno zorganizoval. Už před několika měsíci blábolil Ramón o nové přítelkyni našeho bratra, která je prý jednička v organizování. Linda, jak se jmenuje, by mi prý určitě mohla splnit jakékoli přání, týkající se mého uzdravení. Když to Ramón řekl, nejradši bych mu nacpal telefon do pusy. Na to byl ale až moc daleko, takže jsem se musel spokojit s druhou nejlepší možností a zavěsil jsem. Jak by Ramón mohl tušit, jaká mám přání?

V životě jsem měl jeden jediný sen a o ten jsem přišel. Damiánova přítelkyně může být sebežhavější, ale nervy v páteři mi neuzdraví. O žádný jiný zázrak nestojím. A protože to Ramón s Damiánem ještě nepochopili, rozhodně se jich nebudu doprošovat o pomoc. Když jim dám možnost pomoci mi, budou se potom cítit líp, ale problém je, že nechci, aby se líp cítili oni, ale abych se líp cítil já. Možná jsem proto sobecký hajzl, ale je to tak. Koneckonců jsem nikdy netvrdil, že bych byl zvlášť milý člověk.

Hloupé ale je, že to neřeší problém s mým cestováním. Nezbývá mi nic jiného než kousnout do kyselého jablka a otevřít si na laptopu nějaký internetový vyhledávač. Jako první mě napadá zadat do něj *cestování s postižením*, ale potom se zarazím, sevřu pevně ruce v pěst, až mi zakřupou kloubky. Nejsem postižený. Tečka. Omezuje mě celý ten podělaný svět s obrubníky, schody a prudkými nájezdy. S podělanou zemskou tíží. Ta zemská přitažlivost je vůbec to nejhorší. Ta může za všechno. Bez zemské přitažlivosti bych nikdy po death loopu nenarazil o zem. Bez zemské přitažlivosti bych mohl rozepnout ruce a rozletět se, přesně tak, jak jsem si to jako dítě přál.

Ale dobře. Sny nestojí za řeč a tady nejde o létání, ale o cestování. Zhluboka se nadechnu a zadám *cestování s invalidním vozíkem*.

Po stisknutí klávesy enter netrvá ani vteřinu a už mi google vyplivne 6 470 000 výsledků. Na první pohled by se zdálo, že je to báječné, kdyby hned druhý podrobnější pohled na výsledky neobjasnil, že se všichni pisatelé těch šesti a půl milionu příspěvků shodují v jedné věci: Jako cestující na invalidním vozíku nelze cestovat bez pomoci.

Nespočet cestovních kanceláří toho využívá a nabízí zvláštní služby pro lidi s hendikepem. Dotyční sestavili na různých blozích seznamy, co je třeba ohlídat. Sežente si pomoc, stojí tam. Organizujte cestu jen se specializovanou cestovní kanceláří. Domluvte se s přáteli a členy rodiny. Dopřejte si dost času na plánování. Nic neuspěchejte. Šetřete síly a nepřeceňujte svoje schopnosti.

Čím víc čtu, tím víc mě to rozčiluje. Nemívám růžovou náladu ani v lepších chvílkách, a tohle je chvíle na prd. Copak to nechápou? Nechci nikomu říkat o pomoc! Bylo mi patnáct, když jsem odešel z domu. Od té doby jsem všechno dělal sám! Celý podělaný svět jsem dobyl sám a teď bych si měl kvůli takové obyčejné věci, jako je cesta od Ženevského jezera do Andalusie, říkat o pomoc odborníkům? Kašlu na odborníky!

S velkou silou, až se na okamžik o laptop bojím, ho zaklapnu a mrsknu jím na noční stolek. Už ani na google není spolehnoutí!

Další tři hodiny se dusím ve vlastním vzteku. Seřvu asistentku vedení kliniky, která přijde na můj pokoj a chce vědět, odkdy bude moje postel volná. Když to nepomůže, udělám to samé s psycholožkou, která přisviští do mého pokoje, aby mě

ujistila, že mám právo se zlobit a samozřejmě tady můžu zůstat tak dlouho, jak potřebuju, než si ujasním, co bude dál.

Když ani tenhle výbuch vzteku nic nevyřeší a celá situace je večer stejně na prd jako ráno, začnu se vážně zabývat otázkou, kdo by mi mohl pomoci.

Plazit se po čtyřech před jedním z bratrů pořád nepřipadá v úvahu. Když už potřebuju při cestování opečovávat jako malé dítě, byl by mi nejpříjemnější někdo, koho neznám.

Dám druhou šanci googlu a procházím seznam specializovaných cestovních kanceláří. Zavolám na několik prvních telefonních čísel, ale brzy pochopím, že ani takhle se dál nedostanu. Cestování s postižením a spontánnost se zřejmě zcela vylučují.

Co teď? Bez nálady projíždím adresář v mobilu. Je tam můj manažer Aaron, můj trenér, kolegové z týmu, nějaké ženské, které jsem si uložil pod jménem Babe1, Babe2 a tak dál.

Potom můj pohled ulpí na jednom jménu a v hrudníku vnímám pocit, jaký jsem už dlouho nezažil. Ten pocit je mi už tak cizí, že ho ani nedokážu pojmenovat, ale to nevadí. Cokoli, co není vztek nebo bezmoc, v těchhle dnech rád uvítám jako změnu. Než si to stihnu rozmyslet, kliknu palcem na symbol zeleného sluchátka na obrazovce. Spojení funguje. Po čtvrtém vyzvánění se ozve ženský hlas.

„Hola?“

„Ehm, já...“ Najednou si připadám hloupě. Musí to být už roky, co jsem tohle číslo naposledy vytočil. Tohle celé je nápad za všechny prachy.

„Luísi, jsi to ty?“ Hlas se skoro zajíká.

„Jo, já... Nurie?“

„Kdo jinej by to byl?“ Směje se do mobilu a pochybnosti, že by hlas na druhém konci linky mohl patřit někomu jinému, se v tu ránu rozplynou.

„Počkej, řeknu ostatním...“

„Ne!“ přeruším ji rázně a nahlas. Potom vsunu rychle: „Prosím. Nikomu neříkej, že jsem to já. Můžu s tebou mluvit? Jenom s tebou?“

„Dobře?“ Vysloví to spíš jako otázku, ale věřím jí. „Dej mi pár minut.“ Potom víc nahlas, a ne přímo do mobilu řekne: „Na ten hovor potřebuju klid. Je to pacient. S jídlem na mě nečekejte, ano? Vezmu si potom něco v kuchyni.“

Z dálky slyším hlasy, potom kroky a nakonec klapnutí dveří. Přestávku v hovoru využiju, abych se podíval na displej, kolik je hodin. Těsně po deváté večer. V tuhle dobu se celá hacienda schází u společné večeře. K hovoru jsem si nemohl vybrat horší okamžik.

Znovu klapnou dveře, potom si Nuria odkašle a mluví přímo do mobilu. „Tak, teď jsem v bezpečí. Řekneš mi nejdřív, co má znamenat celé to tajnůstkářství? Je ti jasné, že tady by si všichni nejradši utrhli aspoň obě nohy, jenom aby s tebou mohli mluvit? Volali z kliniky a říkali, že chceš přijet domů. Všichni se tady můžeme přetrhnout, abysme tě královsky přivítali. Jenom ty se nehlásíš.“

„Ať si nohy i ruce radši nechají. Bez nich je to na prd. Věř mi, mohl bych o tom vyprávět román.“

Nurii moje hubatost neodradí. „Tak řekni konečně, co se děje. Co má znamenat to divadýlko, Luísi? Kde teď vůbec jsi?“

Na Nurii jsem měl vždycky rád, že nechodí kolem horké kaše. Deset z deseti lidí, které jsem potkal po úrazu, by po mém

komentáři o ztracených končetinách stáhlo ocas a omluvilo se za nedostatek taktu. Ale Nuria ne. Pro ni byl takt odjakživa jenom něco, podle čeho se tancuje, nic víc. Jenom díky tomu se mi podaří dospět k podstatě mého telefonátu, aniž bych si musel ukousnout jazyk.

„Nemůžu prostě vypočodovat z kliniky a přijet domů. Zkoušel jsem všechno zorganizovat sám, ale není to vůbec jednoduchý.“ Zhluboka se nadechnu. Následující věta je nejtěžší. „Můžeš mi pomoci? Telefonovat, zjistit, kde bych mohl na letištích požádat o pomoc, sehnat někoho, kdo by mě a vozík vyzvedl a odvezl domů? Však víš, všechny ty mrzácký věci.“

„Jasně,“ odpoví, jako by na tom nic nebylo. Jako by jí denně volali nejlepší kamarádi ze školky, co se roky neozvali, aby ji prosili o pomoc.

„Prostě jenom tak?“

Tiše se zasměje. „Jak složitý bys to chtěl mít? Každý den pracuju s lidma, co mají nějaký fyzický omezení. Zapomněl jsi na to?“

Zapomněl, ale nejsem tak hloupý, abych to otevřeně přiznal. Místo toho vydám neurčité zabručení, které může znamenat cokoli.

„Takže zapomněl!“

Doslova slyším, jak vrtí hlavou. Kdyby teď vzala svoji nabídku pomoci zpět, vůbec bych se jí nedivil a vděčil bych za to jedině sám sobě. Místo toho se ale zahihňá, jako bych řekl nějaký vyloženě vydařený vtip. Luís Álvarez García vtipálek. To jsou mi ale věci.

„Nechápu. A tohle si říká nejlepší kamarád! Ale výjimečně ti odpustím. Pod jednou podmínkou.“

„A ta by byla?“ Měl bych položit telefon. Od té doby, co jsem něco jako zázrak medicíny, vím, jak se tyhle věci mají. Když jsi v prdeli, nikdo se ti neodvážívá říct do obličeje, že jsi v prdeli. Místo toho obalují pravdu ve vatě a dělají, jako bys byl nějaký hrdina jenom proto, že ses poprvé po týdnech zvládl vyčůrat do nádoby a nenechal tuhle práci za sebe vyřídit cévku. Povzbuzují tě, jako bys byl jeden z těch šilenců, co se honí na běžkách zasněženou krajinou pořád dokola, aniž by kdy dosáhli skutečného cíle. Říkají věci jako: „Ještě jednou pro mě, Luísi.“ Nebo: „Do toho, Luísi, to zvládneš.“

Ani nedokážu vyslovit, jak mi takové kecy lezou krkem. Dřív byl můj život snadný. Tanec na vlnách a větru. Teď je všechno šedivé a zoufalé a nikdo, opravdu nikdo pro mě nemůže být tak důležitý, abych na to zapomněl, už vůbec ne kvůli někomu jinému.

„Ty jsi ale pitomec, Álvarez! Co sis myslel, že by to mělo být za podmínku? Povídej mi něco o sobě. Povídej mi, jak ti je, co tak všechno děláš. Máte tam nahoře na Sibiři sníh? Přece jenom jsem se kvůli tobě vzdala rodinný večere. Myslím, že to nejmenší, co za to svojí nejlepší kamarádce navždycky dlužíš, je aspoň chvilka pokecu.“

Nejlepší kamarádi navždycky. Opravdu, takhle jsme si s Nurií kdysi říkali. Když je člověk dítě, je pojem *navždycky* poměrně konečný. Tenkrát se věčnost zdála stejně dosažitelná jako příští víkend nebo začátek sezony hříbat. Ale potom do toho vpadl život se všemi novými začátky a konci a my jsme pochopili, že navždycky a navždy je moc dlouhá doba, než abychom si to mohli slíbit. Přesto se ve mně při Nuriiných slovech něco pohne. Možná naše přátelství zadušené časem a vzdáleností nezahynulo.

Možná právě to dělá opravdové přátelství přátelstvím. Že se lidé můžou navzájem vzdálit, aniž by se ztratili. Že můžou kdykoli znovu navázat, jako by se nic nestalo. I tehdy, když se ve skutečnosti stalo všechno a nic už není jako kdysi ani jak by mělo být.

V duchu nadávám sám sobě do sentimentálních idiotů, ale vzpomínka na minulost prolomila ledy a začnu povídat. Vyprávím o rehabilitační klinice s nablýskanou mramorovou podlahou a přišernými květinami, které jsou všude naaranžované. Nadávám na pokrytectví toho všeho. Ať se snaží sebevíc, aby to tady působilo jako v luxusním hotelu, klinika je a zůstane klinikou. Reptám, že už teď vypadám jako ta tančící krabička cigaret, s tenoučkýma nožičkami a tělem, co kdysi bývala v televizi, jako bych chtěl dělat další kariéru coby kulturista. Vyprávím o Uschi, svojí fyzioterapeutce a o Lorisovi, trenérovi jízdy na invalidním vozíku, který má tak tmavou pleť, že by v noci vůbec nebyl vidět, který ale mluví tak dokonalým švýcarským přízvukem, že by po telefonu nikoho nenapadlo, že mluví s osobou tmavé pleti. Na klinice to už vedlo k mnoha humorným záměnám a Nuria se směje nahlas, když přidám k dobru několik anekdot.

Když se znovu podívám na hodiny, je skoro půlnoc. Telefonovali jsme přes dvě hodiny a uvědomím si, jak už se mnou postupně mává únava. Je docela náročné být mrzák a nijak moc nepomáhá, že do mě pumpují léky. Snažím se potlačit zívnutí, ale nejde to. Nuria si toho všimne.

„Už je pozdě,“ poznamená.

„Hm.“ Nechci s ní přestat mluvit. Jakmile tenhle hovor skončí, vypaří se i lehkost našeho rozhovoru, a tím důvěrnost dvou lidí, co se znají od útlého dětství. Jakmile tenhle hovor